

8. Διαλογισμὸς sive sermonificatio est, cum personam absentem introducimus loquentem tanquam presentem: ut, D. Lutherus Spiritum S. introducit sic cum Johanne Baptista captivo loquentem: *Mi Johannes ne perturbet te indigna ista fortuna: Breve mundi gaudium, mox excipiet aeternus cruciatus. Contrà, tua afflictio in sempiternam vertetur lætitiā.*

(Vulgò sic sermocinationem & prosopopœiam distinguunt: quod in hac tribuatur sermo rebus inanimatis, quæ non sunt personæ: illa verò rebus animatis, quæ vera sunt personæ.)

1. Prosopopœia ornamentum elocutionis singulare est, & magnæ imprimis audaciæ. Itaq;

2. Magno consilio & iudicio regenda, quo consentanea personis oratio tribuatur.

3. Ratio decori ante omnia in ejusdem conformatione diligenter attendenda, *Tala. l. i. cap. 33.*

(Hic enim valet illud Horatii:

*Intererit multum Davídus, ne loquatur, heróusve,
Maturúusve senex, an adhuc florente iuventa
Fervidus, an matrona potens, an sedula nutrix,
Mercatorve vagus, cultorve virentis agelli,
Colchus an Assyrius. Thebis nutritis, an Argis.)*

Exempla promiscua alia.

Jud. 9. v. 7. & seqq. Abimelech rege constituto in Sichem, abiit Ioatham iuit & stetit in vertice montis Garizim elevataque voce clamavit, & dixit: *Audite me optimates Sichem, ut audiat vos Dominus: Iverunt ligna, ut ungerent super se regem: Dixeruntq; oliva: Impera nobis. Quæ respondit: Nunquid*